

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a členů JUDr. Zdeňka Novotného, Mgr. Ing. Josefa Cingroše, Mgr. Stanislava Moláka, JUDr. Jany Nowakové Těmínové a Mgr. Petra Škvaina, o návrhu ministra spravedlnosti ze dne 8. 6. 2011, č. j. 22/2011-OD-ENA/9, na zahájení kárného řízení proti **Mgr. I. N.**, soudnímu exekutorovi Exekutorského úřadu Ostrava, se sídlem Pivovarská 504/8, Ostrava, při ústním jednání konaném dne 25. 10. 2011,

t a k t o :

**Mgr. I. N.,
nar. X,
soudní exekutor Exekutorského úřadu Ostrava,**

j e v i n e n , ž e

1) jako soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 53 EX 2337/07 vydal dne 26. 8. 2010 pod č. j. 53 EX 2337/07 - 3 exekuční příkaz, kterým rozhodl o provedení exekuce srážkami ze mzdy bývalé manželky povinného, ačkoliv mu bylo minimálně od 21. 6. 2007, kdy mu bylo v rámci odpovědi na žádost o součinnost doručeno sdělení Magistrátu města Opavy, známo, že manželství povinného a jeho bývalé manželky bylo rozvedeno dne 12. 5. 2007,

2) jako soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 53 EX 2337/07 bez vážného důvodu nepostoupil v zákonem stanovené lhůtě návrh bývalé manželky povinného na odklad exekučnímu soudu a návrh bývalé manželky povinného na zastavení exekuce ohledně exekučního příkazu postihujícího mzdu bývalé manželky povinného nezaslal ostatním účastníkům k vyjádření a nepostoupil je exekučnímu soudu, a byl tedy v prodlení od 8. 9. 2010, kdy předmětné návrhy obdržel, do 7. 3. 2011, kdy se již postoupení exekučnímu soudu stalo nadbytečným s ohledem na usnesení tohoto soudu ze dne 7. 3. 2011, č. j. 29 Nc 830/2001 - 45, kterým bylo rozhodnuto o částečném zastavení exekuce,

3) jako soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 53 EX 2337/07 bez vážného důvodu nedoručil povinnému usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2008,

č. j. 10 Co 826/2008 - 32, o odmítnutí odvolání bývalé manželky povinného, které obdržel dne 17. 12. 2008; tato nečinnost trvala minimálně do 9. 3. 2011, kdy byl přípisem ze dne 9. 3. 2011 urgován Okresním soudem v Opavě o předložení doručky prokazující doručení předmětného usnesení povinnému,

t e d y

závažným způsobem porušil své povinnosti při výkonu exekuční činnosti stanovené právním předpisem,

t í m s p á c h a l

kárná provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád).

Podle § 116 odst. 3 písm. c) zákona č. 120/2001 Sb.

s e m u u k l á d á

p o k u t a v e v ý š i 10 000 Kč.

Tato pokuta je splatná do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Ministr spravedlnosti podal návrh na zahájení kárného řízení proti Mgr. I. N. pro kárná provinění, jichž se měl dopustit ve výroku rozhodnutí uvedeným způsobem.

Kárně obviněný se v průběhu soudního řízení k věci nevyjádřil. V podání ze dne 22. 3. 2011 adresovaném Ministerstvu spravedlnosti uvedl, že v usnesení o nařízení exekuce rozšířil Okresní soud v Opavě okruh povinných oproti návrhu oprávněného, neboť v záhlaví usnesení uvedl „za účasti manželky povinného L. K.“. Ve vztahu k exekučnímu příkazu, kterým byla postižena mzda L. K., sdělil, že exekuční příkaz byl vydán jako rozhodnutí směřující k realizaci exekuce ve vztahu k osobě, která je v pozici povinné osoby, nikoliv však manželky povinného. Neztotožnil se s usnesením okresního soudu, jímž byla exekuce nařízena tímto způsobem zastavena, zvláště pak s odůvodněním, že není možno postihnout mzdu manželky povinného, když se o manželku nejedná.

Kárně obviněný u jednání kárného soudu na svém stanovisku setrval. Uvedl, že je mu známa judikatura Nejvyššího soudu v této oblasti i právní úprava. Měl však za to, že soud, který rozhodoval o nařízení exekuce, rozhodoval i o rozvodu manželství, takže měl k dispozici podklady pro to, aby zjistil, že manželství povinného s L. K. bylo rozvedeno. Přesto Okresní soud v Opavě v záhlaví usnesení o nařízení exekuce vyznačil účast bývalé manželky povinného a odvolací soud odvolání L. K. odmítl. Skutečnost, že závazek povinného vznikl před uzavřením manželství, kárně obviněný nevěděl, neboť neměl k dispozici příslušné spisy. Tuto skutečnost však měl vědět okresní soud. Kárně obviněný vycházel z toho, že L. K. je osobou, která ručí za závazek povinného.

Ve vztahu k dalšímu skutku kárně obviněný uvedl, že k návrhu na odklad a zastavení exekuce hodlal zjistit stanovisko oprávněného, což zřejmě učinil e-mailem, ale ve spisu doklad není. Jiné úkony neučinil a připustil nečinnost spočívající v nepředložení žádosti L. K. o odklad a zastavení exekuce příslušnému soudu. Ve vztahu ke třetímu skutku kárně obviněný uvedl, že se snažil doručit usnesení povinnému a po neúspěšných pokusech zjišťoval další možnosti doručení. Nesouhlasil proto s formulací skutku v tom směru, že nedoručil usnesení bez vážného důvodu.

K organizaci práce exekutorského úřadu kárně obviněný sdělil, že má asi 15 zaměstnanců, koncipienta ani kandidáta nezaměstnává. Jeho zaměstnanci jsou spolehliví, a dochází-li k nějakému pochybení, pak je to v kritických momentech, kdy například zaměstnanec odchází a nahrazuje ho jiný. Ke zlepšení v organizaci práce došlo v tom, že zaměstnanci mají konkrétněji specifikované náplně práce a je jednoznačné, kdo odpovídá za chod či postup při vydávání nějakého dokumentu. Ke svým poměrům uvedl, že pokuta uložená v částce 100 000 Kč při dřívějším jednání kárného soudu, se v jeho majetkových poměrech projevila citelně.

Kárný žalobce navrhoval, aby byl kárně obviněný uznán vinným skutky uvedenými v návrhu a byla mu uložena pokuta ve výši 300 000 Kč. Kárně obviněný sdělil, že svým postupem nechtěl nikoho poškodit; navrhoval, bude-li uznán vinným, aby mu byl uložen mírnější trest a aby bylo zohledněno to, že vytýkaná jednání nevyplývají z jeho neznalosti či profesní nedostatečnosti.

Kárný senát především zjistil, že návrh byl z hlediska subjektivní i objektivní lhůty podán včas a účinně, neboť byl podán osobou k tomu oprávněnou do 6 měsíců poté, kdy se navrhovatel dozvěděl o kárných proviněních (únor 2011) a nejpozději do 3 let poté, kdy mělo ke kárným proviněním dojít (srpen 2010, březen 2011). Návrh na zahájení kárného řízení došel Nejvyššímu správnímu soudu dne 13. 6. 2011.

Ze spisu Okresního soudu v Opavě vedeného pod sp. zn. 24 Ro 2141/2006 bylo zjištěno, že platebním rozkazem ze dne 25. 10. 2006, č. j. 24 Ro 2141/2006 - 6, byl žalovaný M. K. uznán povinným zaplatit žalobci částku 10 830 Kč s 2 % úrokem z prodlení od 2. 8. 2003 do zaplacení. Platební rozkaz nabyl právní moci dne 19. 12. 2006.

Ze spisu Okresního soudu v Opavě sp. zn. 29 Nc 830/2007 a ze spisu Exekutorského úřadu Ostrava sp. zn. 053 Ex 2337/07 bylo dále zjištěno, že usnesením

Okresního soudu v Opavě ze dne 21. 5. 2007, č. j. 29 Nc 830/2007 - 6, byla nařízena exekuce na majetek povinného M. K. V záhlaví usnesení je uvedeno „za účasti manželky povinného L. K., nar. X, bytem tamtéž“. Opravným usnesením téhož soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 29 Nc 830/2007 - 9, bylo opraveno nesprávné datum narození L. K. na správné datum X. Proti tomuto usnesení podala odvolání L. K. a namítala, že dne 2. 3. 2003, kdy vznikl jejímu bývalému manželovi dluh, nebyla jeho manželka. Domnívala se, že není povinna tento dluh zaplatit. Připojila oddací list, z něhož je patrné, že manželství bylo uzavřeno dne 23. 7. 2005. Dále uvedla, že je od 12. 4. 2007 rozvedena a bývalý manžel je již dlouhodobě neznámého pobytu. Připojila rozsudek Okresního soudu v Opavě ze dne 12. 4. 2007, č. j. 10 C 34/2007 - 17, z něhož plyne, že její manželství s povinným bylo pravomocně rozvedeno dne 12. 5. 2007. Odvolání L. K. s připojenými přílohami bylo exekutorskému úřadu soudem doručeno dne 17. 10. 2007.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2008, č. j. 10 Co 826/2008 - 32, bylo odvolání bývalé manželky povinného odmítnuto s odůvodněním, že odvolatelce se nepodařilo zpochybnit předpoklady pro nařízení exekuce. Pokud se odvolatelka domnívá, že v rámci exekuce bylo postiženo právo k majetku, které nepřipouští výkon exekuce, pak její obranou může být podání návrhu na vyloučení tohoto majetku z exekuce podle části třetí zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).

Dne 21. 6. 2007 došlo soudnímu exekutorovi sdělení Magistrátu města Ostravy, odboru vnitřních věcí, vydané dne 19. 6. 2007, které uvádělo, že L. K. je pravomocně rozvedena od 12. 5. 2007. Soudní exekutor vydal ve věci exekuční příkazy na prodej movitých věcí a nemovitosti.

Dne 26. 8. 2010 vydal exekuční příkaz na srážky ze mzdy manželky povinného. Dne 8. 9. 2010 došel soudnímu exekutorovi návrh L. K. na odklad a zastavení exekuce, k němuž byl připojen znovu oddací list a rozsudek o rozvodu.

Dne 21. 2. 2011 došel Okresnímu soudu v Opavě návrh L. K. na částečné zastavení exekuce. V návrhu bylo mimo jiné poukazováno na to, že pověřený exekutor, ačkoliv nevyhověl návrhu na odklad exekuce do 7 dnů, nepostoupil jej společně s exekučním spisem k rozhodnutí exekučnímu soudu, a nebyla zjištěna ani jakákoliv snaha vyzvat účastníky řízení k vyjádření k návrhu na zastavení exekuce a jeho meritornímu vyřízení.

Okresní soud v Opavě usnesením ze dne 7. 3. 2011, č. j. 29 Nc 830/2007 - 45, zastavil exekuci v části, v níž byla prováděna srážkami ze mzdy bývalé manželky povinného L. K. dle exekučního příkazu pověřeného soudního exekutora Mgr. I. N. ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. 053 Ex 2337/07. V odůvodnění soud uvedl, že posoudil návrh bývalé manželky jako důvodný a že exekuce je v napadené části prováděna nepřípustným způsobem. Byla proto zastavena podle § 268 odst. 1 písm. h) a odst. 4 o. s. ř. v návaznosti na § 52 odst. 1 exekučního řádu.

Ze spisu Exekutorského úřadu Ostrava sp. zn. 053 Ex 2337/07 bylo dále zjištěno, že soudní exekutor se pokoušel doručit usnesení o odmítnutí odvolání povinnému ve dnech 19. 12. 2008, 19. 1. 2009 a 9. 2. 2009. Dne 12. 2. 2009 žádal soudní exekutor exekuční

soud o vyznačení doložky právní moci na usnesení o nařízení exekuce. Soud přípisem ze dne 11. 3. 2009 sdělil, že doložka právní moci bude vyznačena až poté, co bude soudu předložena doručenka prokazující doručení usnesení krajského soudu povinnému. Ve spise se nenacházejí další pokusy o doručení usnesení krajského soudu povinnému. Dne 9. 3. 2011 urgoval okresní soud předložení doručenek k citovanému usnesení.

Při rozhodování o dané věci vycházel kárný senát z toho, že exekučním řádem přenesl stát část výkonu své moci - specificky moci soudní, jíž je třeba rozumět soudní řízení počínaje nalézacím až po řízení vykonávací - na soudní exekutory. Jimi sice jsou fyzické osoby, avšak tato skutečnost má význam toliko právně technický či organizačně institucionální. Z hlediska funkcionálního vykonávají soudní exekutoři státní moc. Tento fakt také zdůvodňuje významné ingerence státu do výkonu jejich činnosti formou dohledu, návrhové oprávnění státu v kárných řízeních a především zdůvodňuje primární odpovědnost státu za škodu způsobenou exekutorem. V tomto směru se postavení exekutorů z hlediska jejich kárné odpovědnosti blíží postavení soudců, byť kárná odpovědnost je v § 116 odst. 2 exekučního řádu vymezena poměrně přísně. Z dikce tohoto ustanovení lze dovodit, že kárným proviněním exekutorů je závažné nebo opětovné porušení jejich povinností stanovených právním nebo stavovským předpisem nebo usnesením Exekutorské komory nebo narušení důstojnosti exekutorského povolání jejich chováním. Kárným proviněním je tedy jednání popsané intenzitou (závažné či opětovné), které je buď protiprávní (porušuje povinnosti stanovené právními či stavovskými předpisy nebo usneseními Exekutorské komory) nebo samo o sobě nemusí být ještě protiprávní, ale narušuje důstojnost exekutorského povolání (nevhodnost chování z hlediska pravidel slušného chování, apod.). Při hodnocení závažnosti porušení povinností exekutorem je třeba vycházet ze všech okolností konkrétního případu. Závažnost porušení povinností je určována zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou kárně obviněného, mírou zavinění a jeho pohnutkou [blíže viz Kasíková, M. a kol. *Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád). Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, str. 417 a násl.].

Kárný senát již ve svém rozhodnutí ze dne 14. 2. 2011, č. j. 14 Kse 6/2010 - 182, vyslovil, že *„ne každé porušení povinností stanovených právním předpisem nebo usnesením Exekutorské komory bude kárným proviněním. Stěžejní otázkou bude posouzení závažnosti porušení povinností, jejíž hodnocení závisí na všech okolnostech konkrétního případu. Závažnost porušení povinností se proto určuje významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za nichž byl čin spáchán, osobou kárně obviněného, mírou zavinění a jeho pohnutkou. Bude třeba přihlížet i k tomu, že případná újma způsobená chybným postupem exekutora může být v mnoha případech ireversibilní, neboť náhrada škody formou uvedení v předešlý stav (naturální restituce) je pro škody vzniklé v exekučním řízení podle § 57 exekučního řádu vyloučena, a lze se tedy domáhat jen finančního odškodnění. Kárný senát souhlasí s názorem, že kárné řízení proti exekutorům se nemůže stát prostředkem sjednocování exekuční judikatury a nemůže nabízet věcný soudní přezkum rozhodnutí exekutorů, k němuž jsou příslušné soudy v jiném řízení, a to na základě systému opravných prostředků, které upravuje jak exekuční řád, tak i občanský soudní řád. Nemíni rovněž soudní exekutory postihovat za jejich právní názory. Nicméně, je-li podán návrh na zahájení kárného řízení proti soudnímu exekutorovi, je kárný soud povinen posoudit, zda*

skutky, v nichž je kárné obvinění spatřováno, zakládají kárnou odpovědnost, či nikoli. Kárný senát je přesvědčen, že soudní exekutor by měl být kárně odpovědný za své excesivní přehmaty, pod něž lze jistě podřadit porušení zřejmého a nesporného ustanovení zákona, případně jeho interpretaci naprosto extrémním a nepřijatelným způsobem.“

Kárně obviněnému bylo kladeno za vinu v bodu 1. kárného návrhu, že závažně porušil ustanovení § 36 odst. 2 a 3 ve spojení s § 2 exekučního řádu.

Kárný senát dospěl k závěru, že skutek uvedený v bodu 1. návrhu se stal a že je závažným porušením povinností soudního exekutora při výkonu exekuční činnosti.

Kárný senát především poukazuje na dosavadní judikaturu Nejvyššího soudu týkající se výkonu rozhodnutí (exekuce) srážkami ze mzdy manžela povinného. Podle stále platné judikatury, a to rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. R 8/66, 20 Cdo 1642/2004, 20 Cdo 2892/2005 a dalších, je zastáván názor, že pro peněžitou pohledávku vůči povinnému nelze nařídít výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy jeho manželky. Právo na vyplacení mzdy není věcí, a nemůže tedy tvořit společné jmění manželů. Proto výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy manželky povinného nelze nařídít, byla-li exekuce nařízena pouze proti povinnému, protože srážka ze mzdy manželky není pohledávkou způsobilou v této exekuci. Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 20 Cdo 326/2007, *„směřuje-li exekuční titul jen proti jednomu z manželů, nelze vést exekuci srážkami ze mzdy manžela povinného, neboť nárok na mzdu sám o sobě do společného jmění manželů nenáleží; stejně tak nelze postihnout účet manžela povinného“*. Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. 20 Cdo 2304/2002, *„i když zákon zavazuje manžele k solidárnímu plnění závazků (§ 145 odst. 3, 4 obč. zák.), nelze na podkladě exekučního titulu, jenž jako povinného označuje jen jednoho z nich, nařídít (a provést) výkon rozhodnutí (exekuci) proti druhému manželu“*.

V dané věci z exekučního titulu, tj. z platebního rozkazu vydaného Okresním soudem v Opavě, zcela jednoznačně vyplývá, že povinným byl pouze M. K., nar. X, nikoliv nějaká další jiná osoba.

Hájí-li se kárně obviněný postupy okresního a krajského soudu, které v něm vyvolaly názor, že L. K., bývalá manželka povinného, je odpovědna za dluh M. K., nelze jeho tvrzení přisvědčit. Především je nutno zdůraznit, že podle § 36 odst. 1 exekučního řádu, stejně jako podle § 255 odst. 1 o. s. ř. jsou účastníky řízení při výkonu rozhodnutí (exekuce) pouze oprávněný a povinný. Pokud jde o manžele povinných, jsou účastníky řízení jen tehdy, jsou-li výkonem rozhodnutí nebo exekučním příkazem postiženy věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty patřící do společného jmění manželů, a jen pokud jde o tyto věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty (§ 255 odst. 2 o. s. ř., § 262a o. s. ř., § 36 odst. 2 exekučního řádu).

Aby věci nebo práva patřící do společného jmění manželů (tedy ty, k nimž oprávnění svědčí i jinému subjektu, než je povinný) mohly být oproti zásadám exekučního řízení vskutku postiženy, je nezbytné, aby taková možnost byla v právu zakotvena. Zvláštní předpis musí stanovit, zda a za jakých podmínek lze postihnout majetek jiného subjektu než toho, kdo je z vykonávaného rozhodnutí povinným. Do účinnosti zákona č.

91/1998 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů, a o změně a doplnění dalších zákonů (účinnost nastala dne 1. 8. 1998) byl tímto předpisem zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník v tehdejšímu znění, jmenovitě jeho ustanovení § 147 odst. 1, podle něhož pohledávka věřitele jen jednoho z manželů, která vznikla za trvání manželství, mohla být při výkonu rozhodnutí uspokojena i z majetku patřícího do bezpodílového spoluvlastnictví manželů; podle § 147 odst. 2 to neplatilo, šlo-li o pohledávku věřitele jednoho z manželů, kteří se dohodli podle § 143a (jež upravoval zúžení, rozšíření, resp. výhradu vzniku bezpodílového spoluvlastnictví ke dni zániku manželství), pokud tato pohledávka vznikla při používání majetku, který do bezpodílového spoluvlastnictví nepatřil. Občanský zákoník ve znění účinném od 1. 8. 1998 toto ustanovení nepřevzal. Jinak vymezil společné jmění manželů, jež bezpodílové spoluvlastnictví nahradilo. Podle § 143 odst. 1 písm. b) společné jmění manželů tvoří nejen majetek podle písm. a), nýbrž i závazky, které některému z manželů nebo oběma manželům společně vznikly za trvání manželství, s výjimkou závazků týkajících se majetku, který náleží výhradně jednomu z nich, a závazků, jejichž rozsah přesahuje míru přiměřenou majetkovým poměrům manželů, které převzal jeden z nich bez souhlasu druhého. V soudní praxi je toto ustanovení vykládáno tak, že svým obsahem a účelem nastoupilo na místo § 147 dříve účinného občanského zákoníku, a původní režim dopadu úpravy majetkového společenství manželů do poměrů výkonu rozhodnutí tím zachovalo. Jestliže individuální závazek jednoho z manželů je součástí společného jmění, stejně jako společná věc, není důvod společné jmění chránit před pohledávkou věřitele, jež tomuto společnému závazku koresponduje. Jestliže druhý manžel odpovídá za dluh dlužníka, není důvod, aby ve výkonu rozhodnutí nebyl postižen i ten jeho majetek, který je s dlužníkem společný tím, že tvoří jejich společné jmění (blíže viz Kurka, V., Drápal, L. *Výkon rozhodnutí v soudním řízení*. Praha: Linde Praha, a. s., 2004, str. 251 a násl.).

Tato situace však v posuzované věci nenastala. Především je nutno zdůraznit, že soudní exekutor již od 21. 6. 2007 ze sdělení Magistrátu města Ostravy věděl, že L. K. je od 12. 5. 2007 pravomocně rozvedená; již tato skutečnost měla přimět soudního exekutora k obezřetnějšímu postupu ve věci. Od 17. 10. 2007, tedy téměř 3 roky před vydáním exekučního příkazu na srážky ze mzdy bývalé manželky povinného, věděl soudní exekutor o tom, že manželství povinného s L. K. trvalo od 23. 7. 2005 do 12. 5. 2007, a že L. K. tvrdí, že závazek vznikl povinnému v roce 2003, tedy ještě před uzavřením manželství. Tvrzení bývalé manželky povinného bylo lze ověřit v usnesení o nařízení exekuce. Je-li v bodu I. tohoto usnesení uvedeno, že úrok z prodlení se počítá od 2. 8. 2003, nasvědčuje tento údaj zcela tvrzení L. K., že dluh povinného vznikl před uzavřením manželství. Kromě výše uvedené judikatury Nejvyššího soudu vyplývá i z těchto skutečností závěr, že účast L. K. v exekuci nařízené na srážky z její mzdy byla vyloučena, nehledě na skutečnost, že mzda bývalé manželky povinného za období následující po pravomocném rozvodu manželství byla v jejím výlučném vlastnictví.

K obhajobě kárné obviněného pak kárný senát ještě dodává, že v rozhodnutích exekučních soudů se standardně uvádí, že při rozhodování o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí pro vymožení peněžitého plnění se kromě posuzování náležitostí návrhu a podmínek řízení zkoumá, zda byl k výkonu předložen způsobilý exekuční titul, zda byl vydán oprávněným orgánem, zda je vykonatelný po stránce formální i materiální, zda oprávněný a povinný jsou věcně legitimováni, zda je výkon rozhodnutí navrhován v

takovém rozsahu, který stačí k uspokojení oprávněného, zda k vydobytí pohledávky nepostačil výkon rozhodnutí jen některým z navržených způsobů, resp. jiným způsobem, a zda vymáhané právo není prekludováno.

Z tohoto hlediska skutečnost, že odvolací soud odmítl odvolání bývalé manželky povinného, nemůže být relevantní pro úvahu o dalším postupu soudního exekutora. Bývalá manželka povinného sice svým odvoláním nezpochybnila důvodnost samotného nařízení exekuce proti povinnému, avšak skutečnosti, které v odvolání uvedla a které doložila rozsudkem o rozvodu a oddacím listem, měly zcela nepochybně význam pro posouzení merita věci, tj. pro posouzení otázky, zda lze uvažovat o její účasti v nařízené exekuci ve smyslu ustanovení § 255 odst. 2 o. s. ř. a § 36 odst. 2 exekučního řádu.

Kárný senát dále uvádí, že i když soudní exekutor vydal nezákonný exekuční příkaz, měl v průběhu dalšího řízení možnost vadný postup napravit, a to od 8. 9. 2010, kdy exekutorskému úřadu došla žádost bývalé manželky povinného o odklad a zastavení exekuce. Pokud soudní exekutor nevyhověl návrhu na odklad exekuce do 7 dnů, měl podle § 54 odst. 7 exekučního řádu povinnost postoupit návrh společně s exekučním spisem k rozhodnutí exekučnímu soudu, který o něm má rozhodnout bez zbytečného odkladu, nejpozději do 15 dnů. V případě návrhu na zastavení exekuce má soudní exekutor podle § 55 odst. 2 exekučního řádu povinnost do 15 dnů vyzvat další účastníky exekuce, aby se vyjádřili, zda s návrhem souhlasí, a aby se v případě, kdy nesouhlasí s tvrzeními obsaženými v návrhu na zastavení, vyjádřili k návrhu a předložili listiny k prokázání svých tvrzení. Jestliže všichni účastníci se zastavením exekuce souhlasí, exekutor vyhoví návrhu na zastavení exekuce do 30 dnů od marného uplynutí lhůty k vyjádření nebo od doručení souhlasného vyjádření, nastalo-li dříve. Nevyhoví-li exekutor návrhu na zastavení exekuce, postoupí jej společně s exekučním spisem v uvedené lhůtě k rozhodnutí exekučnímu soudu.

Nic z výše naznačeného postupu soudní exekutor neučinil a ve věci pak rozhodl až Okresní soud v Opavě usnesením ze dne 7. 3. 2011 na základě návrhu právního zástupce bývalé manželky povinného tak, že exekuci nařízenou exekučním příkazem ze dne 26. 8. 2010 na srážky ze mzdy bývalé manželky povinného jako nepřípustnou podle § 268 odst. 1 písm. h) a odst. 4 o. s. ř. zastavil.

Ve vztahu k tomuto druhému skutku kárné obviněný žádnou přesvědčivou obhajobu neuplatnil, stejně tak jako ve vztahu ke skutku bodu 3. návrhu na zahájení kárného řízení. Ostatně listinné důkazy uvedené ve spisech zcela jednoznačně nasvědčují oprávněnosti návrhu na zahájení kárného řízení ve všech jeho částech.

Kárný senát shrnuje, že směřuje-li exekuční titul jen proti jednomu z manželů, nelze vést exekuci srážkami ze mzdy manžela povinného, neboť nárok na mzdu sám o sobě do společného jmění manželů nenáleží; tím spíše nelze vést exekuci srážkami ze mzdy bývalé manželky povinného v situaci, kdy dluh povinného vznikl před uzavřením manželství a v době vydání exekučního příkazu na exekuci srážkami ze mzdy bylo manželství povinného a jeho bývalé manželky více jak 2 roky rozvedeno.

Kárný senát považoval postup soudního exekutora v dané věci za závažné porušení povinnosti uvedené v § 36 odst. 3 exekučního řádu, neboť vedl k zablokování peněžních prostředků třetí osoby, tedy jiné osoby než povinného, což je nepřipustné.

Nepředložil-li soudní exekutor návrh na odklad exekuce, jemuž do 7 dnů nevyhověl, exekučnímu soudu, závažně porušil povinnost uvedenou v § 54 odst. 7 exekučního řádu. Neučinil-li soudní exekutor po podání návrhu na zastavení exekuce žádný úkon a o návrhu nerozhodl, aniž poté návrh s exekučním spisem předložil exekučnímu soudu, závažně porušil povinnost uvedenou v § 55 odst. 2 exekučního řádu.

Kárný senát při úvaze o uložení druhu kárného opatření vycházel ze všech okolností případu. Zejména přihlédl k tomu, že kárně obviněnému bylo rozhodnutím ze dne 13. 6. 2011, č. j. 14 Kse 1/2011 - 102, uloženo kárné opatření - pokuta ve výši 100 000 Kč. Tato pokuta byla podle názoru kárného soudu pro kárně obviněného poměrně citelná a nutno zdůraznit také skutečnost, že nyní posuzované skutky byly spáchány před vynesením rozhodnutí kárného senátu ve věci sp. zn. 14 Kse 1/2011. Kárný senát ovšem není oprávněn použít zásady platné pro ukládání trestu v trestním řízení (zde souhrnný trest). Kárný senát v posuzované věci konstatoval, že porušení povinnosti soudního exekutora ve skutku uvedeném v bodu I. výroku rozhodnutí se střetlo s určitou formálností soudního procesu, kdy ve stadiu nařízení exekuce (výkonu rozhodnutí) soudy podle platné judikatury přezkoumávají pouze výše uvedené náležitosti, tedy okruh skutečností rozhodných pro úvahu o zákonnosti nařízení exekuce, aniž by se blíže zabývaly ostatními námitkami odvolatelů. Postup soudů nezbavuje kárně obviněného odpovědnosti za kárné provinění, nicméně se nabízí otázka, do jaké míry je vhodné v tomto stadiu řízení, kdy se vychází pouze z tvrzení oprávněného, účast manželů povinných v záhlaví usnesení o nařízení exekuce uvádět. Kárný senát rovněž hodnotil snahu kárně obviněného o zlepšení organizace práce v exekutorském úřadu. Za této situace dospěl k závěru, že pokuta uložená ve výši 10 000 Kč bude přiměřená výše popsané situaci. Podmínky pro uložení pokuty ve vyšší částce neshledal.

Pokuta je splatná do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné.

V Brně dne 25. října 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně kárného senátu